

Fra den Stund blev han endnu mere indelst og be-
lymrede sig kun Lidet om, hvad der tilbrog sig omkring ham.

Der sidder han ved sit Arbeidsbord i den samme kolde
Stue, hvor vi tidligere besøgte ham; der sidder han rolig,
medens Høstotens gyltige Rande hviler over Staden og tryk-
ter Luften, der næsten synes at brænde af den uforskudte
Sols stiftende Straaler; han hører ikke, hvorledes Suedkerens
Høvl uafbrudt hviler Nat og Dag i Gjenbohuset, for at
fuldføre den Mæsse af „Bugger uden Gænger“, der udfør-
dredes for at bringe den Mængde til det lille Sovekammer,
den Mængde, der faldt i hine Dage for Dødens Lee. Han
saae ikke, hvorledes Sig paa Sig bares ud af Husene og som
oftest fortes bort paa Meubelvoage. Hans Liv gik stille hen,
enten paa Contoiret eller i Hjemmet for Contoiret; men lige-
saa stille som hans Liv var, ligesaa stille og tykt var han de
Ulykkelige og Glendiges Hjælper; de kjendte ikke Haanden, der
saa rigeligen hjalp; han selv behøvede saa Lidet, han havde
Meget tilovers for de fattige, hvoraf der var en talrig Skare
rundt om ham.

Der sidder han ved sit Arbeidsbord i den tidlige Morgen-
stund, da Tjeneren træder ind og lægger et Brev paa Bordet,
idet han melder:

„I Aftes, efterat Herren var gaaet ind i sit Sovekammer,
bragte en lille pige dette Brev og bad mig afgive det strax,
men jeg turde ikke dengang forstyrre Herren.“

Herren nikker og lader ham gaa; han tager Brevet,
seer Udskriften, og om den end var skrevet med en noget
rystende Haand, gjenkjender han den dog strax; hans Haand
ryster endnu mere end den, der havde skrevet Brevet. Han
aabner det, ja, det er fra hende, fra Thora. Han læser det,
medens Taarer løste sig ned ad hans blege Kinder.

„Kjære, kjære Gustav!“

Derfor jeg ikke søgte, at den sidste Ven i Livet nærmer
sig med stærke Skridt, da havde jeg ikke dristet mig til at
henvende disse Ord til Dig, men jeg vilde ikke, at Du skulde
være uvillende om, at jeg bestandigt har bevaret Dit Minde i
et hjærligt Hjerte og at jeg tør haabe, at Du vil tilgive mig,
hvad jeg, overtalt af en leetindig Veninde og i taabelig barn-
agtig Forsængelighed, blændet af ubvortes Glands, har forset
mig mod Dig. Hvorledes mit Livs Skjebne formede sig, vil
jeg ikke dvæle ved, kun dette vil jeg betro Dig, at jeg i en
Række Aar har boet ligeoverfor Dig, her i mine smaa Kvist-
værelser; mine Læbe have, naar Du mindst tænkte derpaa,
hvilet paa Dig, naar Du sad ved Dit Arbejde, de have fulgt
Dig, naar Du gik ud, fulgt Dig, naar Du kom hjem. See,
Gustav! det var min Bødd, daglig at have den for Læbe,
over hvis Tilværelse mit Lettind havde udbredt en mørk
Slagstygge, hver Dag at see Dit Hjem, hvor jeg kunde have
været saa lykkelig og da at sige mig selv: See, hvad Du har
forjættede! — Jeg kan ikke taale at skrive mere; men jeg til-
føjer den ydmyge Bøn: Tilgiv hende, som selv i Døden
kalder sig Din Thora.“

Han havde neppe læst de sidste Ord før han med ung-
dommelig Hast i sine Bevægelser greb sin Hat, ilede ned paa
Gaden, og længe varede det ikke, førend han havde tilbagelagt
Veien over Broen og var naaet op til Kvisten paa Gjenbohuset.

Han standser udenfor Døren, thi det falder ham ind:
Hvad om hun er død i Nat uden at jeg fik sagt hende, hvor-
ledes mit Hjerte uafbrudt har tilhørt hende. „D Gud!“
hvister han sagte, „lad mig dog endnu en eneste Gang see
ind i hendes kjære Læbe, lad mig dog opleve den Glæde, at
høre fra hendes Læber, at jeg virkelig er hende kjær! —
Hvor stille er der berinde! Skulde det allerede være forbi?“
Han maa have Bished!

Han træder ind i et lille, venligt Værelse, der var sim-
pelt, men smagfuldt meubleret; fra Vinduet udgode et Rosen-
træ og nogle Refedaer deres milde Duft, medens den lille
vozzule Sanger, Thoras eneste Selskab, sidder forladt og
taust i sit Buur mellem Epheuslyngvinger. Læved staaer det
lille Sybord, hvor hun saa ofte har sidet og stirret over til
ham, som troede sig glemt af hende.

Han nærmer sig lydløst Døren til det andet Værelse.
Først nu bemærker han, at en Nøst lyder derinde; det er en
Mands Stemme; han lytter — af, hun beredes til Døden.

Nu vilde han ikke træde ind, han tager derfor sin Tilflugt
til den Stol, som var anbragt bag Ovnen i den mørke Krog;
der sætter han sig, trostet ved den Tanke, at han ikke kommer
for seent. Med forslagne Arme lader han nu sine Tanker
frit Raaderum, og de tumle sig mellem hvad der havde været
og hvad der kunde have været; disse Tanker, der i Manges
Sjæle fremkalde de bitterste Selvbedrøvelser, fyldte hans Sjæl
med en inderlig Beemod.

Hvortil længe sad han i disse Tanker? Han vidste det ikke
selv, men da de vendte sig til Muet, soer han op af Stolen;
nu er Alt tykt og stille inde hos den Syge; han bøver sig
derind.

Tungt er det at see, hvorledes Tiden med langsom, ope-
læggende Haand kan udflette Ungdommens klode og skjønne
Træk, og sætte de skarptandede og haarde istedet; den lægger
den paa Skuldvæne og Ryggen krumbsies, den berører ligesom
magnetiserende med den de for saa kraftige Lemmer og Led-
mod, der blive svage, rystende og smertefulde; den rører ved
Lret, og det døves; den aander paa Læbe, og det seer ikke
mere; den puster paa Haaret, og det falder til Sorden som
de visne Blade af Træet paa en stormfuld Efteraarsdag.
Dog endnu tungere er det at see den stille dybe Hjertesorgs
pdeleeggende Arbejde, thi den udfletter ikke blot Glandsen af
Sjælens Speil, men stundom ogsaa Lyset, der var tændt der-
inde, og under alle Omstændigheder gjør den vor bedre Deel
gammel for Tiden. Men allertungest var det at see, hvilken
Udelæggelse hin frygtelige Høst, der dengang hjemsogte vor
Hovedstad, i saa Dage, ja paa saa Timer, kunde fremkalde.

Derfor kunne vi ikke forundres over, at Gustav veg et
Skridt tilbage, da han saa den Syge for sig. Ere disse
graae Løkker, der titte frem under den sneehvide Skappe, ere
disse halvtillukkede, halvtbrustne Læbe, disse gnuksblaae Kinder,
denne sammenfaldne Mund, disse krogede, udmagrede, sort-
plettede Hænder, der ligge soldebe over Brystet — ere de
Thoras?

„D Gud! Er det Thora?“ udbrøder Gustav, rystet
i sin Sjæls inderste Dyb.

Jo; Zielaaget blinker svagt, det er den eneste Bevægelse,
den Døende formaaede at gjøre; men han har seet den; han
knæler ved sin Ungdomsleedes Læbe og tilhviser hende:

„Gud velsigne Dig for Dit Brev! Saa har Du dog
høst mig kjær! Gud være evig pris! Glemst skal al min
Fortids Sorg være, min Thora! D, at Du maatte leve
for mig!“

Som han bad om Livet, var Døden blidt og stille kom-
men og havde borttaget hendes luttrede Sjæl, medens et saligt
Smil udbredte sig over de sammenfaldne Læber.

XI.

Nørreport! Hvor mange Tusinder ere førte ud igjen-
nem Din lange, slumle Hvalsving, hvor mange tusinde bittere
Savnstaarer har Du ikke seet sælbes i det Skulte, naar den
forladte Søn, den nebbviede Fader, den haardtrante Ugte-
fælle med Lærklædet for Dinene hjørte tæ bagefter den rum-

lende Sigvogn! Mærk var Din Hvalsving, men mørkere var
det i saa mange af deres Sjæle, som i Sorgens Klædebragt
vandrede ud til den venlige Urtegaard, hvor Træer og Blom-
ster sugte Næring af dem, der engang hvilede ved vort Bryst
i Venfæb og Kjærlighed. — Pige som man i Venedig har
Suffenes Bro med den tykke Murchvalving, saaledes kunde
Dit Navn have været: Suffenes Port.

Aldrig har Trængslen været saa stor i Nørreport som i
hine lange, lange Sorgens Uger; den ene Sigvogn efter den
anden hjørte frem og tilbage i en næsten utiladelig Hurtighed;
formalede og ikke malede Meubelvoage, trukne af en eller
anden Slægtning af den Udsøde, der trilledes aftled, fulgte
efter hverandre gennem Hvalsvingen, og afbrødes i deres Rætte,
naar en Riste bares ud gennem Porten af stundom halvt-
beruste, som oftest smugende Laugsøende. Hvor store Skyer
i sorte Klæder gik ikke ud i den tidlige Morgenstund paa
Kirkegaarden, for at overvære Begravelserne, og hvergang Præ-
sten holdt en Afskedstale ved en Grav, var han omringet af
flere hundrede Tilhørere.

Morgenen efter Thoras Død blev hun strinkagt, og da
man ikke kunde faae nogen Sigvogn, bares hun til sin Grav
af de sædvanlige Sigvognere med de lange sorte Kapper slyn-
gede om Armen. Bag Kisten gik kun en Eneste, det var Gu-
stav; hans Læbe var ble Læben sættet paa det sorte Gjemme,
bag hvis Skjul hans Thora sov saa sødt. Kun da de vare
komne til Nørreport, løstede han Hovedet op og stirrede et
Dielblid paa det ene af de to Vinduer over Porten — men
hans Læbe blandedes af Taarer.

XII.

„Nu er Louen til Nørreport!“ udbrød Tjeneren, idet
han nogle Aar efter hjalp sin Herre ved Paaklædningen.

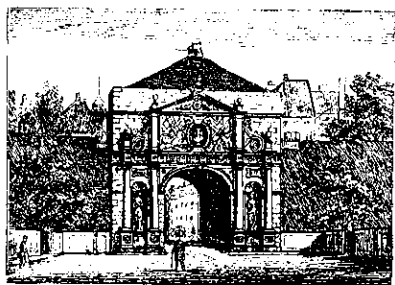
„Hvad mener Du?“ spurgte Gustav, seende stift paa ham.

„Jo, nu skal hun ogsaa rides ned!“

„Er det sandt?“

„Ja, det skulde jeg mene; de er nok allerede begyndt!
Statsraaden kan jo spørge sig for paa Contoiret, der veed de
nok Bessed oppe.“

Men Statsraaden spurgte sig ikke for, han stillede selv sin
Gang ned til Frederiksberggaden, og da han stod paa det for-
hant Hæbnevangre Hjørne, saa han, at man var ifærd med
at udtage Karmen af det uhykkelige Vindue. Et tilfreds Smil
gik over hans Læber, og han var i en bedre Stemning den
Dag, end han i lang Tid havde været.

Senere, da den spinkle Hængebro var udsædnt og den
venlige, bugede Veie derinde var færdig, skæde han ikke mere
denne Veie ud af Staden; nei, saa ofte Veiret tillod det, be-
søgte han Thoras Grav, indtil han selv, tvæet af Livet,
sant No ved hendes Side.

Mærkværdige Datoer for hver Dag i Aaret.

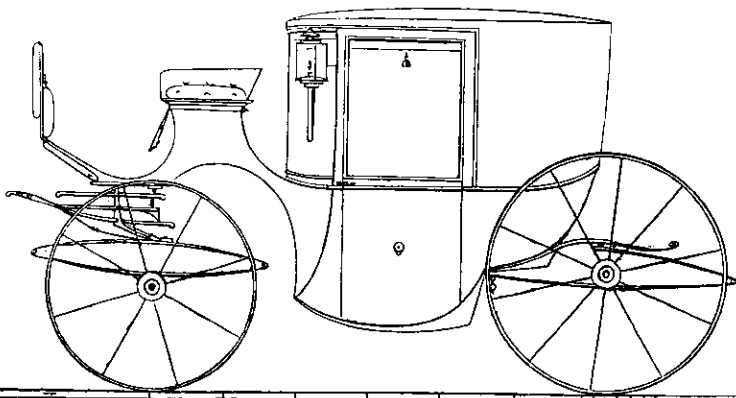
(Samlede af 3-19.)

Fra den 23de til 31te December.

- 23. Dec. 1740 angreb Frederik II Schlesien.
- „ „ 1777 f. Keiser Alexander I af Rusland.
- 24. „ 1546 f. Tycho Brahe.
- „ „ 1787 f. Landgreve Wilhelm af Hessen-Cassel.
- „ „ 1804 d. Botanikeren Martin Wahl.
- „ „ 1810 f. Maleren Wilhelm Marstrand.
- „ „ 1847 d. Finn Magnussen.
- 25. „ 800 blev Carl den Store kronet som ro-
merisk Keiser.
- „ „ 1288 faldt Ribe Domkirkes Taarn ned og
dræbte mange Menneffer.
- „ „ 1642 f. Isak Newton.
- 26. „ 1622 f. Admiral Cort Sivertsen Abelaer.
- 27. „ 1531 Billedform i Vor Frue Kirke i Kjø-
benhavn.
- „ „ 1787 d. Genrit Gerner.
- 28. „ 1635 f. Madame Maintenon.
- 29. „ 1785 d. Johan Herman Wessell.
- 30. „ 1676 affødtes Helsingborg til Sverig.
- 31. „ 1296 afbrændte Byen Slesvig aldeles.
- „ „ 1641 d. Marskalk Sully.

Verdens-Barometret.

London	20 Decbr.	3 pCt. Consols . . .	93
Paris	—	3 „ Rentes . . .	68-70
Bien	18	5 „ Metalliques .	64-40
Berlin	—	3 1/2 „ Staats-Gh.	87
Kjøbenhavn	21	4 „ Rgl. Obligat.	97 3/4

En Miniature-Clarence.

James Hise i Kjøbenhavn, hvis Fabrik selv vinder større
Anerkjendelse for de elegante og solide Equipager, der udgaae
derfra, har i den sidste Tid forfærdiget størstedele Rarether af
en ny Façon, benævnet „Miniature-Clarence.“ En saadan
elegante Vogn leveres til en Pris mellem 580 og 900 Rbl.,
alt efter Udstyrens Forstjellighed.

Døde.

Eugenie Bernhardsine Desideria, Enledronning efter
Kong Carl Johan af Sverig, † 17de Dec. i Stockholm, 79 Aar.
Prof. Dr. phil. Christian Jürgenfen, † 15de Decbr. i
Kjøbenhavn, 55 Aar.
Leopold, Greve af Syracuse, Kong Frants II's Onkel, †
4de Decbr. i Pisa, 46 Aar.

Opløsning paa Skafopgave Nr. 37.

1. G. 8—F. 6 (Stat).	1. E. 8—F. 8.
2. D. 7—D. 8 (Stat).	2. F. 8—G. 7.
3. D. 8—G. 8 (Stat).	3. G. 7—H. 6.
4. C. 3—D. 2 (Stat og mat).	
- Opløst af R. i Maarum, G. Kjerup, Enalt i Aarhus,
C. P. W. og L. E. Røbbing Høstole, G. Niff i Lemvig,
Prompt & a.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 64:

Mod—Mode—Moder.

Opløst af P. B. B. i Kolding, S. J. i Rudkjøbing,
Søster E., H. i Bordingborg, Koolfus, Vidderne, Apollo i
Haderslev, Et Meblem i Slesvig, A. H. i Odense, Eberhard fra
Perletholm, Alberg i Kjøbenhavn, W. C. & B. C., S.
D. C. paa Kjøbenhavn, Helmuth i Aarhus, Mathias & Jøse,
Søstendepartiet J. i Randers, Partierne R. Høst, Theodor i Ringsted,
U. E. i Rom, C. W. R. i Svendborg, Jacob, R. E. i Odense, R. i
Svendborg, En Svigerdatter.
Opløst paa Vers af Brasen, Fæster, R. Peter i Aarhus, M. S. F.
i Randers, L. L.

BREVEXLING.

Til An. Ho. i Odense. Meget gjerne.
— En af de ældste Subskribentor. Eet af Deres Ønsker finder De alle-
rede opfyldt idag; de øvrige skulde vi have i Erindring.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.